

Zarzuty i główne twierdzenia:

W kwestionowanej decyzji Komisja stwierdziła, iż skarżący naruszyli, między innymi, art. 81 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym biorąc udział w szeregu porozumień i praktyk uzgodnionych, które miały wpływ na europejski rynek miedzianych rur przemysłowych dostarczanych w kręgach o zwojach uporządkowanych. Na tej podstawie, Komisja nałożyła na skarżących grzywnę w wysokości 18.990.000 euro do zapłaty solidarnie.

Skarżący nie kwestionują ustaleń decyzji, jeżeli chodzi o naruszenie przez nich reguł konkurencji WE i EOG, ale utrzymują, iż Komisja popełniła szereg błędów faktycznych i prawnych przy ustaleniu wysokości grzywny. Po pierwsze, twierdzą oni, iż ustalając podstawową kwotę grzywny i obliczając czas jej trwania, Komisja pogwałciła zasady proporcjonalności i równego traktowania przez to, iż nie wzięła pod uwagę ani statystycznie znikomego wpływu kwestionowanych porozumień na rynek, ani zmian w działalności kartelu.

Ponadto, skarżący twierdzą, iż dokonując oceny powagi naruszenia, Komisja znacznie wyolbrzymiła gospodarcze skutki kwestionowanych porozumień, przez to, iż wzięła pod uwagę rozmiary rynku półfabrykatów (miedziane rury przemysłowe), nie zaś rynek usług przetwarzania.

Skarżący twierdzą również, iż Komisja niesłusznie pominęła kilka okoliczności łagodzących, mianowicie: niewielki stopień realizacji kwestionowanych porozumień przez skarżących, natychmiastowe i dobrowolne zaprzestanie przez nich dokonywania naruszeń, strukturalny kryzys w przemyśle rur oraz fakt współpracy skarżących z Komisją. Utrzymują oni, iż przyznane im obniżenie grzywny w wysokości 30 % opierało się na błędnych przesłankach faktycznych i było sprzeczne z praktyką Komisji i orzecznictwem. Ponadto, twierdzą oni, iż Komisja potraktowała ich w sposób dyskryminujący w stosunku do innej spółki, stosując pewne okoliczności łagodzące tylko wobec owej spółki i przyznając jej o wiele łagodniejsze traktowanie bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Giuseppe Caló przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-134/04)

(2004/C 146/08)

(język postępowania: francuski)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Giuseppe Caló, zamieszkałego w Luksemburgu, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchal, avocats, z adresem do doręczeń w Luksemburgu

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o unieważnienie decyzji Komisji z dnia 30 marca 2004 r. w przedmiocie obsadzenia stanowiska szczebla A2 dyrektora Dyrekcji „Statystyk dotyczących rolnictwa, rybołówstwa, funduszy strukturalnych i środowiska naturalnego” w DG EUROSTATu oraz decyzji odrzucającej kandydaturę skarżącego na to stanowisko.
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne twierdzenia:

Skarżący, będący urzędnikiem Komisji, przydzielony do EUROSTATu do pełnienia funkcji dyrektora Dyrekcji „Statystyk dotyczących rolnictwa, środowiska naturalnego, gospodarki żywnościowej i regionów” został ponownie przydzielony, wraz ze stanowiskiem, do pełnienia funkcji głównego doradcy dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej, do której został przydzielony. Komisja podjęła równocześnie decyzję o obsadzeniu jego dawnego stanowiska.

Skarżący zaskarżył tę decyzję do Sądu Pierwszej Instancji w ramach innej sprawy (T-118/03 Caló/Commission).

Niniejszą skargą skarżący kwestionuje decyzję mianowania innego urzędnika na jego dawne stanowisko, przytaczając w pierwszym rzędzie te same zarzuty, które podniósł w sprawie T-118/03. Podnosi on ponadto, iż wybrany kandydat nie posiadał kwalifikacji wymaganych przez zawiadomienie o wakacie. Skarżący utrzymuje również, iż kandydat ten brał udział w zebraniu szefów gabinetu Komisarzy, podczas którego podjęto decyzję w przedmiocie obsadzenia stanowiska, na które skarżący kandydował. Na tej podstawie skarżący powołuje się na pogwałcenie zasad przejrzystości, słuszności, niezależności, jak również na pogwałcenie prawa do obrony. Skarżący zwraca również uwagę na całkowity brak uzasadnienia.

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Kurta Martin Mayera, Tilly Forstbetriebe GesmbH, Antona Volpini de Maestriego i Johannes Volpini de Maestriego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-137/04)

(2004/C 146/09)

(język postępowania: niemiecki)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zwrócili się ze skargą przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Kurt Martin Mayer, Eisentratten (Austria), Tilly Forstbetriebe GesmbH, Treibach (Austria), Anton Volpini de Maestri, Spittal/Drau (Austria) i Johannes Volpini de Maestri, Seeboden (Austria). Pełnomocnikiem procesowym skarżących jest Rechtsanwalt M. Schaffgotsch.

Strony skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji Komisji;

w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku przez Sąd Pierwszej Instancji, alternatywnie,

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona wszystkich terenów w Austrii mających znaczenie dla Wspólnoty (kod AT załącznika nr 1 do zaskarżonej decyzji);

w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku przez Sąd Pierwszej Instancji, alternatywnie,

— a) stwierdzenie nieważności umieszczenia w zaskarżonej decyzji Komisji terenu AT 2102000 „Nockberge” oraz

b) stwierdzenie nieważności umieszczenia w zaskarżonej decyzji Komisji terenu AT 211900 „Gut Walterskirchen”;

w przypadku nieuwzględnienia wniosku, alternatywnie,

— stwierdzenie nieważności umieszczenia w załączniku nr 1 do zaskarżonej decyzji niektórych terenów jako terenów mających znaczenie dla Wspólnoty ze względu na siedliska i gatunki charakteryzujące się stopniem reprezentatywności oraz ogólnej kwalifikacji B, C i D (alternatywnie C i D, alternatywnie wyłącznie C) według formularzy standardów (albo danych) Państw Członkowskich

a) w zakresie umieszczenia wszelkich terenów w zaskarżonej decyzji (tzn. w załączniku nr 1), alternatywnie

b) w zakresie umieszczenia wszystkich terenów austriackich (kod AT w załączniku nr1), alternatywnie

c) wyłącznie tereny AT 2102000 „Nockberge” i AT 211900 „Gut Walterskirchen”,

— niezależnie od powyższego, o zasądzenie od Komisji zwrotu kosztów niniejszego postępowania do rąk pełnomocnika skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący występują z niniejszą skargą przeciwko decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2003 r. przyjmującej, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów w alpejskim regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty⁽¹⁾. Skarżący są rolnikami i leśnikami, prowadzącymi na swoich nieruchomościach gruntowych gospodarstwa rolne i leśne wraz z działalnością uboczną, nieruchomościach leżących na obszarze „terenów o znaczeniu dla Wspólnoty”, które zostały ustanowione mocą zaskarżonej decyzji. Skarżący podnoszą, że przez tą decyzję stali się adresatami norm wspólnotowych. Tym samym przedmiot własności skarżących, który powinien podlegać ochronie zgodnie ze wspólnotową tradycją konstytucyjną, został poddany ograniczeniom wykraczającym dalece poza dopuszczalne ograniczenia ze względów społecz-

nych i to w sposób schematyczny, bez wyważenia interesów, bez wyjątków, oraz bez odpowiedniego odszkodowania (lub nawet bez przedsięwzięcia środków mających na celu odszkodowanie), co stanowi naruszenie postanowień traktatu w rozumieniu art. 230 ust. 2 WE, wymagające stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna również z samą dyrektywą⁽²⁾, na podstawie której została wydana. Nie zostały bowiem określone we właściwy sposób podstawy wymagane do określenia koniecznych nakładów finansowych, ani nie została zapewniona wymagana przez dyrektywę spójność sieci terenów chronionych.

Co więcej, skarżący podnoszą, że Komisja w zaskarżonej decyzji nie stwierdziła w sposób wyraźny i dosłowny dla jakich gatunków i rodzajów siedlisk tereny, które zakwalifikowała jako „tereny o znaczeniu dla Wspólnoty” mają faktycznie znaczenie wspólnotowe. Wreszcie, skarżący utrzymują, że Komisja w stosunku do terenów chronionych, które dotyczą skarżących oparła się w treści decyzji na błędnych podstawach faktycznych. W ten sposób tereny te zostały, w przypadku niektórych gatunków i rodzajów siedlisk, błędnie zaklasyfikowane jako tereny o znaczeniu dla Wspólnoty, co stanowi przesłankę, której konsekwencją jest konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dz. U L 14 z dnia 21 stycznia 2004 r., str. 21

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 marca 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, str. 7)

Skarga wniesiona dnia 8 kwietnia 2004 r. przez Adviesbureau Ehcon B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-140/04)

(2004/C 146/10)

(Język postępowania: holenderski)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Adviesbureau Ehcon B.V., z siedzibą w Reeuwijk (Holandia), reprezentowanej przez M. A. Goedkoop, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

— tytułem roszczenia głównego, o nałożenie na Wspólnoty Europejskie obowiązku naprawienia szkody w wysokości 158.400 euro wraz z odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty włącznie, poniesionej przez skarżącą w wyniku przetargu;